

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 329/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátom, Nezábudková 22, Bratislava, proti rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 26C/35/2017 z 2. apríla 2019, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/214/2019 z 22. septembra 2020 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/38//2022 z 31. mája 2023 a „rozhodnutiam, ktoré predchádzali u orgánov činných v trestnom konaní (ČVS: ORP-GA-OPP4-31-183/2016, ORP-1001/SE-GA-2016, ORP-552/1-VYS-GA-2017)“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho „práva vec vlastníť podľa čl. 20 ods. Ústavy Slovenskej republiky“ a „práva na spravodlivý proces“ rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia a tiež jednoznačne nešpecifikovanými rozhodnutiami bližšie nešpecifikovaných orgánov činných v trestnom konaní. Tiež žiada ústavný súd o zrušenie označených rozhodnutí a vrátenie vecí sťažovateľa špecifikovanému všeobecnému súdu a bližšie nešpecifikovaným orgánom činným v trestnom konaní na ďalšie konanie. Napokon žiada aj o priznanie „náhrady škody vo výške podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky“ a tiež o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalovaným v konaní o určenie vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu pred okresným súdom, ktorý rozsudkom sp. zn. 26C/35/2017 z 2. apríla 2019 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) žalobe vyhovel. O odvolaní sťažovateľa podanému proti označenému prvostupňovému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11Co/214/2019 z 22. septembra 2020 (ďalej len „druhostupňový rozsudok“), ktorým napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom zamietol

návrh sťažovateľa na prerušenie konania. Sťažovateľom podané dovolanie bolo zamietnuté rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/38/2022 z 31. mája 2023 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ dôvody podanej ústavnej sťažnosti prezentuje v podobe heslovitej argumentácie, v rámci ktorej namieta, že konajúce všeobecné súdy v jeho veci dospeli napriek výsledkom dokazovania k nesprávnym právnym záverom. Podľa vyjadrenia sťažovateľa žalobca predložil konajúcim súdom dôkaz, ktorý je absolútne nedôveryhodný. Sťažovateľ bližšie vysvetľuje, že malo ísť o splnomocnenie, ktoré neobsahovalo vlastnoručný podpis sťažovateľa, pričom konajúci súd nevykonal sťažovateľom navrhovaný dôkaz podporujúci toto jeho tvrdenie. Ďalej poukazuje na výpoveď špecifikovanej svedkyne, ktorá mala podľa jeho presvedčenia zmätočný charakter a konajúci súd nemal z tohto dôvodu na označený dôkaz prihliadať. Následne objasňuje, že bol vlastníkom špecifikovaného osobného motorového vozidla, ktoré zapožičal svojmu kamarátovi, toto vozidlo však nebolo sťažovateľovi vrátené a došlo k nekalému disponovaniu s ním, k jeho predaju, o čom nemal sťažovateľ vedomosť. Ďalej uvádza, že dotknuté motorové vozidlo bolo na podnet sťažovateľa zadržané a žalobca z tohto dôvodu podal proti sťažovateľovi občianskoprávnu žalobu o určenie vlastníctva k predmetnému vozidlu. Sťažovateľ v nadväznosti na to ďalej dôvodí, že policajné orgány odmietli v rámci trestného konania vykonať grafologické znalecké skúmanie pravosti podpisu sťažovateľa, že okresný súd odmietol akceptovať návrh sťažovateľa na prerušenie civilného konania z ním navrhovaného dôvodu, a to že *„nie je ukončené trestné oznámenie“*, že okresný súd takisto odmietol vykonať výsluch navrhovaných svedkov, ktorí by *„pod súdnou prisahou pravdivo uviedli, ako sa k predmetnému autu dostali“*, ďalej že okresný súd *„akceptoval flagrantne podhodnotený znalecký posudok o cene predmetného auta“* a sťažovateľovi bolo *„odopreté predložiť kontrolný znalecký posudok“*.

4. Sťažovateľ v závere argumentácie konštatuje, že z prezentovanej histórie súdneho konania vyplýva porušenie jeho práva na spravodlivý proces, keď mu mali byť upreté *„elementárne procesnoprávne inštitúty k riadnemu prejednaniu veci“*. Je toho názoru, že prvostupňový súd rozhodol bez riadneho zistenia skutkového stavu, teda predčasne a nezákonne. Podľa sťažovateľa všetky všeobecné súdy *„vydali súdne verdikty, ktoré trpia neodstrániteľnými právnymi vadami a sú absolútne nespravodlivé“*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ťažiskom heslovitej, nesystematickej a miestami neurčitej argumentácie ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho označených práv pred všeobecnými súdmi, počnúc prvostupňovým konaním, končiac dovolacím konaním, keď podľa presvedčenia sťažovateľa sú rozhodnutia jednotlivých všeobecných súdov absolútne nespravodlivé a trpia neodstrániteľnými právnymi vadami. Podstata takto prezentovaného záveru vychádza z argumentácie, v rámci ktorej sťažovateľ spochybňuje dôkazy vykonané a zohľadnené konajúcimi súdmi a namieta, že neboli zohľadnené ním navrhované dôkazy, ktoré sťažovateľ považuje za správne, a teda relevantné.

6. V zmysle princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytuje ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k označeným rozhodnutiam, a to prvostupňovému rozsudku okresného súdu a druhostupňovému rozsudku krajského súdu sťažovateľ disponoval opravnými prostriedkami – odvolaním a dovolaním, a tieto prostriedky aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd odvolací, o dovolaní zase najvyšší súd ako súd dovolací. Odvolanie a dovolanie tak predstavovali účinné právne prostriedky ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku okresného súdu a druhostupňovému rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol v uvedenej časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

7. Pokiaľ ide o námietku porušenia sťažovateľom formulovaných práv dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd musí konštatovať, že v uvedenej časti ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 citovaného zákona obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Ústavná sťažnosť sťažovateľa však ústavnoprávne relevantné dôvody, ktoré by poskytli základný východiskový rámec pre rozhodovanie ústavného súdu o namietanom porušení označených práv sťažovateľa neobsahuje. Sťažovateľ v rámci obsahu ústavnej sťažnosti prezentuje stanovisko o nespravodlivosti jednotlivých rozhodnutí všeobecných súdov a ich „právnych vadách“ (teda aj dovolacieho rozhodnutia), avšak v nadväznosti na to absentuje v ústavnej sťažnosti akákoľvek argumentačná konfrontácia s dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu. Sťažovateľ jednak nijako, ani v stručnej podobe, neprezentoval obsah ním uplatnených dovolacích námietok a ani obsah samotného dovolacieho rozhodnutia, zároveň v ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentačná konfrontácia (ústavnoprávne relevantného charakteru) s právnymi úvahami a právnymi závermi dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu.

8. Rovnaký záver platí aj v prípade v petite ústavnej sťažnosti formulovanej námietky porušenia sťažovateľom vymedzených práv vo vzťahu k rozhodnutiam bližšie nešpecifikovaných orgánov činných v trestnom konaní. Ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 zákona o ústavnom súde musí obsahovať podľa § 123 ods. 1 písm. a) citovaného zákona aj označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, podľa § 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody a podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, ako už bolo uvedené, konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

9. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ nešpecifikoval, ktoré konkrétne orgány činné v trestnom konaní mali porušiť jeho označené práva, takisto jednoznačne nešpecifikoval (príslušnou spisovou značkou a dátumom vydaného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu), akým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánov činných v trestnom konaní malo dôjsť k porušeniu jeho práv, a rovnako nevymedzil ústavnoprávne relevantné argumenty konfrontujúce obsah takýchto rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov činných v trestnom konaní.

10. Ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

11. Vzhľadom na všetky uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu a proti nešpecifikovaným rozhodnutiam bližšie nešpecifikovaných orgánov činných v trestnom konaní odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2024

Peter Molnár
predseda senátu